

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 14C/29/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111232834
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8111232834.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Eduardom Valenčinom v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, proti žalovanej: E.O. C., L.. XX.XX.XXXX, J. Ž. XX/XX, V., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, Petzwalova 12, Nitra, IČO: 42 205 735, právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 379,78 EUR s príslušenstvom takto

rozhodol:

žalobu **z a m i e t a**,

žalobca je **p o v i n ý** nahradiť žalovanej trovy konania v sume 658,91 EUR na účet právneho zástupcu žalovanej, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

náhradu trov konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou súdu doručenou dňa 23.11.2011 navrhol žalobca zaviazať žalovanú na zaplatenie sumy 379,78 EUR spolu s 0,024 %-tným denným úrokom z omeškania od 23.1.2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku v sume 22 EUR. V rámci žaloby žalobca poukázal na to, že dňa 8.11.2006 uzatvoril so žalovanou úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 995,82 EUR, pričom na základe tejto zmluvy sa žalovaná zaviazala splatiť úver v 36 splátkach po 43,12 EUR, teda spolu zaplatiť sumu 1.552,31 EUR. Keďže žalovaná úver nesplácala podľa dohodnutých podmienok, žalobca ju dňa 22.1.2009 vyzval k splateniu zostávajúcej časti celého úveru spolu so zmluvnou pokutou vo výške 635,81 EUR a žalovaná po zosplatnení úveru uhradila iba sumu 256,04 EUR, preto dlh predstavuje sumu 379,78 EUR.

Z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXX, ktorá bola žalovanou ako druhou zmluvnou stranou podpísaná dňa 15.11.2006 vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej úver v celkovej výške 30.000,- Sk (995,82 EUR) s tým, že žalovaná sa tento úver zaviazala splatiť v mesačných splátkach po 1.299,- Sk (43,12 EUR), a to za obdobie nasledujúcich 36 mesiacov.

Z výsluchu žalovanej pred súdom vyplýva, že úver si zobrala preto, lebo bola v zlej finančnej situácii a neskôr sa u nej po vydaji dcéry vyskytli ďalšie finančné problémy, preto nezvládala splácať tento úver. Potvrdila, že žalobcu telefonicky kontaktovala, pretože potrebovala úver na živobytie, resp. aj pre dcéru. Zároveň uviedla aj keď jej žalobca poslal zmluvu na podpis domov, túto si nepreštudovala, pretože jej nerozumela a tiež tam bolo malé písmo.

Z dokladov predložených žalobcom vyplýva, že žalovaná uhradila doposiaľ celkovo sumu 1.191,40 EUR.

Z listu zo dňa 22.1.2009 označeného ako „splatenie celého úveru s výzvou k úhrade“, ktorý žalobca zaslal žalovanej vyplýva, že keďže žalovaná nesplácala úver riadne a včas, žalobca si uplatniť svoje právo na splatenie celého čerpaného úveru a žalovanú vyzval na úhradu zostatku úveru.

Z hlavy 6 § 3 písm. a) úverových podmienok žalobcu vyplýva, že klient je povinný celý čerpaný úver splatiť na požiadanie spoločnosti v prípade, že klient sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok, alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

Z hlavy 6 § 6 vyplýva, že v prípade vzniku akejkoľvek zo skutočností uvedených pod písm. a), b), a c) § 3 tejto Hlavy ak je jej dôsledkom vznik povinnosti klienta uhradiť spoločnosti celý poskytnutý úver je klient povinný uhradiť spoločnosti súčasne s úverom aj zmluvnú pokutu vo výške ušlého úroku čiže čiastku na ktorú by spoločnosti vznikol z titulu úveru nárok ak by bol úver riadne splácaný v dohodnutých splátkach. Spoločnosť je oprávnená v týchto prípadoch úver po zosplatnení neúročiť.

Podľa § 261 ods. 3, písm. d) Obchodného zákonníka (ďalej iba Obch. Z), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

Podľa § 497 Obch. Z, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obch. Z, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 502 ods. 1 Obch. Z, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššie prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 23a ods. 2 citovaného zákona na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v platnom znení, o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. v platnom znení, o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd v prejednávanej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 28.9.2012 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 360,89 EUR spolu s 0,024%-tným denným úrokom z omeškania od 23.1.2009 do zaplatenia v splátkach po 15 EUR mesačne, pričom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej uložil taktiež povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 22,50 EUR (zaplatený súdny poplatok). Protizalobu žalovanej vylúčil na samostatné konanie. V rámci odôvodnenia tohto rozhodnutia prvostupňový súd poukázal na to, že výška dojednaného úroku (18,63% ročne) nie je neprimeraná a neodporuje dobrým mravom. Súd taktiež konštatoval, že žalobca nekonal pri poskytnutí úveru ľahkomyselne a nerozvážne, pričom splátka úveru vzhľadom na príjmové pomery žalovanej nebola neadekvátna. Žalobu zamietol v časti o priznanie zmluvnej pokuty, keďže táto nebola dojednaná písomne s poukazom na ustanovenie § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie a Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd predmetný rozsudok vo výroku o vyhovení žalobe a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V rámci odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolací súd konštatoval arbitrárnosť rozhodnutia prvostupňového súdu s tým, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Ďalej poukázal na to, že úlohou súdu prvého stupňa bude v novom konaní skúmať, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 7Co/134/2012), pričom bude rozhodujúce zistenie, či žalobca pochybil pri overovaní bonity žalovanej, jej životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že účastníci uzavreli úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej sumu 30.000,- Sk, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť v splátkach po 1.299,- Sk mesačne za obdobie 36 mesiacov. Žalovaná však doposiaľ spolu uhradila iba sumu 1.191,40 EUR, čo medzi účastníkmi nebolo sporné, pričom ďalej úver nesplácala, keďže ako vyplýva z jej výsluchu nemala finančné prostriedky na splácanie tohto úveru.

Právny zástupca žalovanej poukázal, ako na podstatný dôvod pre zamietnutie žaloby, na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 účinného ku dňu uzavretia zmluvy, z ktorého vyplýva, že veriteľ nemôže požadovať úrok, pokiaľ tento nie je uvedený v zmluve a už z tohto dôvodu je žaloba nedôvodná, keďže zo samotného vyjadrenia žalobcu vyplynulo, že žalovaná uhradila celkovo sumu 1.191,40 EUR, teda dokonca preplatila poskytnutú istinu, pričom vzniklo vlastne bezdôvodné obohatenie, ktoré ale nie je predmetom tohto konania.

Žalobcu na túto skutočnosť reagoval v rámci svojho písomného vyjadrenia zo dňa 10.4.2014, pričom poukázal na to, že v zmysle odborných ekonomických definícií je rozdiel medzi úrokom a úrokovou sadzbou, pretože úrok je príjem (dôchodok) plynúci z kapitálu, je základnou formou výnosu z kapitálu. Je to cena za získanie peňazí niekoho druhého, túto sumu musí zaplatiť dlžník veriteľovi, inak povedané je to odmena - cena plnenia za poskytnutie úveru (v úverovej zmluve rozdiel medzi sumami uvedenými ako výška úveru a konečná výška úveru), a na rozdiel od toho úroková sadzba je úrok vyjadrený ako percentá z požičiavaného kapitálu (istiny). Najčastejšie sa úrokové sadzby vyjadrujú ako počet percent za jeden rok. Alebo inak ekonomicky povedané, v obchode s peniazmi zaujíma dôležité miesto cena peňazí, úrok. Ten kto požičiava, obchodná banka (dlžník) „nakupuje“ dlh, a preto cena tohto nákupu, úrok, je pre neho nákladom výpožičky. Naproti tomu pre predávajúceho, požičovateľa (veriteľa) je obdržaná cena za poskytnutú pôžičku, úver, výnosom. Z kvantitatívneho hľadiska sa úrok javí ako rozdiel medzi vypožičanou a vrátenou čiastkou peňazí. Merítkom pre stanovenie výšky úrokovej čiastky je úroková miera. V praxi sa používa častejšie termín úroková sadzba vo vzťahu k jednotlivým úverovým transakciám. Úroková miera vyjadruje podiel úroku na zapožičanej čiastke, resp. pomer úroku k veľkosti zapožičanej peňažnej sumy, najčastejšie v percentách za jeden rok (označenie p.a., t.j. per annum). Tento rozdiel medzi pojmom „úrok“ a pojmom predstavujúcim výšku úroku, t.j. „úrokovou sadzbou“ dostatočne jasne zdôraznil aj zákonodarca, keď novelou zákona č. 258/2001 Z.z. účinnou od 1.1.2008 zaviedol do právneho poriadku Slovenskej republiky ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 písm. h) cit. zákona) ročnú úrokovú sadzbu, pričom pojem „úrok“ tak, ako bo ustanovený do 31.12.2007 zostal v platnosti. V čase uzavretia napadnutej úverovej zmluvy nevyžadoval platný a účinný zákon č. 258/2001, aby zmluvy o spotrebiteľských úveroch obsahovali ročnú úrokovú sadzbu, preto neuvedenie ročnej úrokovej sadzby nemôže mať za následok, že poskytnutý úver sa bude posudzovať ako úver bez úroku a poplatkov.

Súd v prejednávanej veci vzhľadom na argumentáciu účastníkov, skúmal skutočnosť, či zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 15.11.2006 spĺňa zákonné náležitosti s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (258/2001 Z.z. v platnom znení), pričom súd zistil, že zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok istín, úrokov a iných poplatkov. Neuvedenie týchto náležitostí však nespôsobuje neplatnosť zmluvy, resp. ten dôsledok, že zmluva by sa považovala za bezúročnú a bezpoplatkovú tak ako to vyplýva napr. z písm. g) citovaného zákonného ustanovenia, t.j. pokiaľ v zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov. Od citovaného § 4 ods. 2 je však potrebné odlišovať § 4 ods. 5 tohto zákona a teda, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Je nepochybné, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi ako typová, formulárová zmluva je s poukazom na ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa zmluvou spotrebiteľskou, v ktorej nie je uvedený úrok. Zo zmluvy síce vyplýva výška úveru, výška mesačnej splátky, počet splátok, ako aj konečná výška úveru a výška RPMN, avšak v zmluve nie je uvedený úrok, a to ani v sumárnom číselnom vyjadrení, ani v percentuálnom vyjadrení, t. j. v %-tách ročne. Žalobca v rámci svojho písomného vyjadrenia argumentoval rozdielom medzi úrokom a úrokovou sadzbou v zmysle „odborných ekonomických definícií“. Tieto jeho vyjadrenia však podľa názoru súdu nie sú právne relevantné pre posúdenie tohto právneho vzťahu, pretože v zmluve nie je uvedený ani úrok, ani úroková sadzba. Žalobca zároveň argumentoval úverovými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou časťou zmluvy s tým, že z Hlavy 5. „Podmienky splácania úveru“ § 1, okrem iného vyplýva, že výška úroku sa zistí ako rozdiel súčiny výšky mesačnej splátky a počtu splátok a výšky poskytnutého úveru. Z citovaného ustanovenia § 4 ods. 5 však jednoznačne vyplýva, že úrok má byť uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere a nie v úverových podmienkach, ktoré sú navyše veľmi rozsiahle a písané veľmi malým písmom, preto podľa názoru súdu nemožno konštatovať, že takýto spôsob výpočtu úroku, ktorý bežnému spotrebiteľovi nemusí byť, vzhľadom na uvedenú slovnú formuláciu, ani jasný, nemožno považovať za splnenie zákonnej podmienky, pričom súdu nie je zrejmé z akého dôvodu žalobca do zmluvy neuviedol základnú náležitosť úverovej zmluvy a teda výšku úroku, ktorá je okrem iného aj jednoznačným kritériom

posudzovania výhodnosti resp. nevýhodnosti úveru. Keďže žalovanej bola poskytnutá suma 995,82 EUR (30.000,- Sk) a žalovaná podľa vyjadrenia samotného žalobcu doposiaľ zaplatila sumu 1.191,40 EUR, súd žalobu zamietol, pretože žalobca ako veriteľ, nemôže od žalovanej ako spotrebiteľky, požadovať úrok, ktorý nie je uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Z tohto dôvodu preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody sa súd už podrobne nezaoberal zisťovaním bonity žalovanej, ktorá až v rámci odvolacieho konania, resp. pri následnom dopĺňaní dokazovania súdom prvého stupňa, predložila určité dôkazy, ktoré podľa názoru súdu jednoznačne nesvedčia o tom, že by žalobca zásadným spôsobom zanedbal zisťovanie bonity žalovanej. Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že zmluva, ktorá je predmetom tohto konania bola účastníkmi uzavretá dňa 15.11.2006 a z dokladov predložených samotnou žalovanou, konkrétne výpismi zo systému SOLUS vyplýva, že žalovanej vznikli dlhy k 1.8.2008, 15.9.2008, resp. 23.5.2009, teda všetky tieto dlhy vznikli až následne po uzavretí zmluvy. Súd taktiež poukazuje na to, že samotná žalovaná, ako aj jej právny zástupca sa nevedeli vyjadriť k výstupom spoločnosti Eurisc Slovak, ktoré sami predložili, pričom z týchto dokladov ani súdu nebolo zrejmé, čo ich predložením žalovaná preukazuje. Po výzve súdu žalovaná predložila určité doklady, konkrétne úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru so žalobcom (platobná karta YES) zo dňa 29.12.2003, pričom ani samotná žalovaná na túto zmluvu v rámci svojho výsluchu nepoukazovala a taktiež sa nevedela vyjadriť, či táto zmluva bola ukončená. Taktiež predložila zmluvu so spoločnosťou ESSOX SK, s.r.o. pravdepodobne zo dňa 8.9.2006 s výškou mesačnej splátky 978,- Sk, ďalej zmluvu s Poštovou bankou zo dňa 27.4.2006 s výškou mesačnej splátky 1.644,- Sk, ako aj nečitateľné kópie dvoch zmlúv so spoločnosťou Provident financial, s.r.o. a zmluvu o kontokorentnom úvere so Slovenskou sporiteľňou, a.s. s tým, že konečná splatnosť tohto úveru bola k 3.6.2004. Z týchto predložených dokladov však súd nezistil, aby žalovaná vzhľadom na príjmové pomery, ktoré uviedla v rámci úverovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, nemohla splácať splátky úverov. Súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ v odôvodnení pôvodného rozhodnutia konštatoval, že zmluva, ktorá je predmetom tohto konania bola prvou zmluvou žalovanej so žalobcom, tak vychádzal práve z tvrdenia žalovanej, pričom až následne bolo zistené, že sa jedná vlastne o druhú zmluvu takéhoto typu, keďže z predložených písomných dokladov vyplýva, že žalovaná so žalobcom uzavrela zmluvu o revolvingovom úvere (platobná karta YES) už dňa 29.12.2003. Tieto skutočnosti, ako už súd uviedol však nemenia nič na závere, že nárok žalobcu nie je nedôvodný s poukazom na skutočnosť, že žalobca od žalovanej nemôže žiadať úrok, ktorý nebol uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej súd rozhodol na základe vyššie citovaných zákonných ustanovení, pričom keďže si vedľajší účastník náhradu trov konania neuplatnil a žalobca vzhľadom na výsledok konania nemá právo na náhradu trov konania, súd vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

O trovách konania medzi žalobcom a žalovanou súd rozhodol na základe ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a hotových výdavkov (cestovné, náhrada za stratu času).

Trovy právneho zastúpenia súd priznal za tieto úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, účasť na pojednávaniach dňa 29.6.2012, 28.9.2012, odvolanie zo dňa 20.11.2012, účasť na pojednávaní dňa 9.4.2012 a 14.5.2014, a to každý úkon po 28,22 EUR t.j. $28,22 \times 6 = 169,32$ EUR + režijný paušál a $4 \times 7,63$ EUR a $2 \times 8,04$ EUR t.j. režijný paušál spolu 46,60 EUR.

Súd taktiež priznal právnomu zástupcovi hotové výdavky z titulu cestovného, a to základnú sadzbu za 1 km jazdy 0,183 EUR, ako aj náklady za pohonné hmoty:

- za konanie dňa 29.6.2012 súd priznal základnú sadzbu 21,96 EUR (0,183 x 120 km) a náhradu za pohonné hmoty v sume 10,28 EUR (spotreba 6,1 l/100 km, vzdialenosť 120 km a cena paliva za 1 liter 1,404 EUR) t.j. spolu 32,24 EUR,

- za konanie dňa 28.9.2012 súd priznal základnú sadzbu 21,96 EUR (0,183 x 120 km) a náhradu za pohonné hmoty v sume 8,78 EUR (kombinovaná spotreba 5 l/100 km, vzdialenosť 120 km a cena paliva za 1 liter 1,464 EUR) t.j. spolu 30,74 EUR,

- za konanie dňa 9.4.2014 súd priznal základnú sadzbu 21,96 EUR (0,183 x 120 km) a náhradu za pohonné hmoty v sume 8,19 EUR (kombinovaná spotreba 5 l/100 km, vzdialenosť 120 km a cena paliva za 1 liter 1,365 EUR) t.j. spolu 30,15 EUR,

- za konanie dňa 14.5.2014 súd priznal základnú sadzbu 21,96 EUR (0,183 x 120 km) a náhradu za pohonné hmoty v sume 9,20 EUR (kombinovaná spotreba 5 l/100 km, vzdialenosť 120 km a cena paliva za 1 liter 1,534 EUR) t.j. spolu 31,16 EUR.

Celkovo teda výdavky z titulu cestovného predstavujú sumu 124,29 EUR.

Súd taktiež priznal žalobcovi náhradu za premeškaný čas za každé pojednávanie za 4 začaté polhodiny, čo za dve pojednávania v roku 2012 predstavuje sumu 2 x 50,84 EUR (4 x 12,71 EUR) a za úkony v roku 2014 sumu 2 x 53,60 (4 x 13,40 EUR) t.j. spolu náhrada za premeškaný čas predstavuje 208,88 EUR.

Trovy právneho zastúpenia teda spolu predstavujú sumu 549,09 EUR (169,32 EUR - úkony právnej služby, 46,60 EUR - režijný paušál, 124,29 EUR - cestovné náklady, 208,88 EUR - náhrada za premeškaný čas), čo spolu s 20 % DPH predstavuje spolu trovy konania v celkovej sume 658,91 EUR.

Súd nepriznal právnomu zástupcovi žalovanej trovy právneho zastúpenia za pojednávania, ktoré sa mali konať dňa 25.10.2013 a 15.1.2014, keďže právny zástupca si tieto úkony vyúčtoval pravdepodobne omylom, keďže pojednávania v predmetnej veci sa v uvedených dňoch neuskutočnili. Súd taktiež nepriznal náhradu trov konania za úkon označený ako „vyjadrenie žalovanej zo dňa 30.4.2014 k vyjadreniu žalobcu“, keďže súd nežiadal právneho zástupcu žalovanej, aby sa k tomuto vyjadreniu písomne vyjadroval, navyše právny zástupca žalovanej sa ku skutočnostiam namietaným žalobcom vyjadril ústne už na pojednávaní dňa 9.4.2014, resp. pokiaľ chcel toto svoje vyjadrenie nejakým spôsobom doplniť mohol a aj sa vyjadril v rámci pojednávania konaného dňa 14.5.2014, preto súd tento úkon nepovažoval za potrebný pre účelné uplatnenie resp. bránenie práv žalovanej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.